

Echte vriendschap
is een sprong in het diepe

SOPHIE GREEN

DE
ZWEM
CLUB
VAN

SHELLY BAY

ROMAN

SOPHIE GREEN

DE
ZWEM
CLUB
VAN
SHELLY BAY

De Fontein

Lente 1982

1

Theresa trekt haar neus op terwijl ze naar het water toe loopt. Ze weet dat het koud zal zijn. Hoewel het lente is, is in de zee nog steeds het effect van Antarctische stromingen voelbaar. Komen ze wel uit Antarctica? Dat heeft iemand haar ooit verteld. Ze zijn er koud genoeg voor. Of misschien komen ze uit de Bass Strait. Of uit Zuid-Amerika of zo. Ze weet het niet meer precies, al herinnert ze zich nog wel hoe het vele jaren geleden was, toen ze hier op Main Beach als Nipper leerde sterke stromingen te herkennen, over het zand naar het water te rennen en snel te zwemmen, zodat ze drenkelingen kon redden. Ze is nooit lid van de reddingsbrigade geworden, maar de herinnering dat het water in november koud is, is blijven hangen.

Ze ademt diep in en vouwt haar handen achter haar rug ineen om haar armen en schouders te rekken. Dat hoor je toch als warming-up te doen? Rekken? Ze heeft het zwemmers op tv tijdens de Olympische Spelen zien doen. Lisa Curry, in Moskou. Theresa houdt zichzelf niet voor de gek: ze zal nooit zo kunnen zwemmen zoals Lisa Curry. Maar ze is hier. En ze doet rekoefeningen. Stapje voor stapje.

Terwijl ze de spieren in haar borst en schouders voelt trekken kijkt ze naar de horizon, waar geeloranje tinten beginnen te verschijnen. Ook al is de zon nog niet helemaal op, er is genoeg licht om het uitgestrekte strand links van haar te zien, helemaal tot aan Kings End.

Achter het strand bevindt zich het beton van de muur en de promenade. En ook dennenbomen die veel ouder zijn dan zij maar hier toch niet horen, omdat het Norfolk Island-dennen zijn en dit strand heel ver van dat eiland vandaan is, dat dichterbij Nieuw-Zeeland dan bij Australië ligt. Om de hoek ligt Little Beach, dat ze nu niet kan zien. Dat is haar doel: naar Little Beach zwemmen. Niet vandaag. Ooit. Binnenkort. Voor vandaag kan ze zich beter een realistischer doel stellen.

Misschien vanaf dit deel van het strand tot halverwege zwemmen en dan terug. Dat is niet te ver. Niet zo ver als ze zwom wanneer ze op school voor gymles naar het zwembad gingen. Toen kon ze goed zwemmen.

Je bent tijd aan het rekken.

Ah, ja – daar is dat irritante stemmetje waar ze zich al de hele week tegen verzet, vanaf het moment dat het tegen haar had gezegd dat ze ‘iets moest gaan doen.’ Fit worden. Afvallen.

Ze weet dat dat nodig is; overgewicht is niet gezond, en geen enkele man zou haar als dikkerd aantrekkelijk vinden. Dat zei haar moeder altijd tegen haar wanneer ze in haar schooluniform de keuken in liep en een stuk taart wilde pakken.

Haar moeder bakte graag taarten maar at ze nooit. En ze verwachtte dat Theresa haar voorbeeld volgde. ‘Je kunt nooit te rijk of te dun zijn,’ was haar voortdurende advies, in navolging van de hertogin van Windsor. Theresa’s broers daarentegen mochten zoveel taart eten als ze wilden. Haar moeder bakte die taarten speciaal voor hen.

Theresa wist dus wel dat ze wat moest afvallen. Wat ze niet nodig had, was dat haar man zijn stem toevoegde aan het stemmetje in haar hoofd. Helaas deed hij dat toch.

Andrew – Andy, Ando, Ands voor zijn vrienden – had een paar weken geleden op de bank gezeten, met zijn pas ontluikende bierbuik ontbloot tussen de rand van zijn werkbreek en het groezelige witte onderhemd dat hij in huis droeg. Hij had een blikje bier in zijn ene hand en bladerde met de andere doelloos door informatietabellen over racepaarden, ondertussen loerend naar Delvene Delaney in bikini in *The Paul Hogan Show*. Hij liet zijn blik over haar heen gaan toen ze met zijn avondeten op een dienblad de kamer in kwam, zodat hij onder het eten kon blijven geilen op Delvene.

‘Je wordt een beetje dik,’ verkondigde hij. Daarna keek hij schattend naar het eten dat ze aanbood. ‘Wat zijn dat? Koteletten?’ Hij trok een gezicht alsof hij geen koteletten wilde, al wist ze, doordat ze nu al een tijdje met hem was getrouwd, dat hij er dol op was.

Ze keek hem boos aan en zette het dienblad met een klap neer, dicht genoeg bij zijn testikels om een bedreiging te vormen. ‘Já, het zijn koteletten.’

Hij grijnsde en knipoogde naar haar. Die grijns en de glimlach hadden beter gewerkt toen hij nog knap was. In zijn eigen hoofd was hij dat natuurlijk nog steeds.

Ze draaide zich met een ruk van hem weg, maar voelde zijn hand om haar pols. ‘Rustig nou,’ zei hij, terwijl hij zijn bierblikje op het kaarttafeltje naast zich neerzette. Daardoor wist ze dat hij uit was op een serieus gesprek. ‘Ik wilde je niet boos maken.’

Misschien niet. Ze wist alleen wel dat hij meende wat hij had gezegd. Want hij had het eerder gezegd, en niet alleen wanneer Delvene op het scherm was.

Theresa kan niet zeggen dat hij geen punt heeft. Ze is iets molliger dan vroeger, maar goed, ze heeft twee kinderen gekregen en ze hebben de tweede uit haar gesneden, dus wat had hij dan verwacht? Toch is ze vast van plan er iets aan te doen. Niet omdat ze ontevreden is over haar uiterlijk, maar omdat ze het beu is zich te voelen zoals nu: traag, zwaar... en oud. Hoewel ze pas achtendertig is, voelt ze zich honderd. Ze wil meer energie hebben – nee, die heeft ze nodig – om achter haar kinderen aan te rennen, van wie ze houdt, zelfs als ze haar irriteren.

Ze zou blijer moeten zijn met de kinderen: haar ondeugende jongen, Oliver, en lieve meisje, Sasha. Ze had Sasha bijna verloren. Toen ze werd geboren zat de navelstreng om haar hals. Theresa zag een einde komen aan haar droom een dochter met de naam Alexandra te hebben, roepnaam Sasha. Dat had ze altijd al gewild, vanaf de tijd dat er een Russisch meisje in haar klas zat dat iedereen kende als Sasha – totdat Theresa achter haar ware naam was gekomen. Het had zo kosmopolitisch geleken een ‘verkleinnaam’ te hebben, zoals ze ook had geleerd die te noemen. En ze wilde kosmopolitisch zijn. Dat wil ze nog steeds. Ze wil een spannend leven hebben. Zorgeloos de wereld over zoeven. Misschien met die sexy Tom Burlinson die ze net in die nieuwe film, *The Man from Snowy River*, heeft gezien. De film leek niet op het gedicht waar ze op school zo van hield, maar dat deert haar niet. Want soms, wanneer ze alleen is, denkt ze aan Tom die op dat paard recht de berg af rijdt...

Daarom heeft ze besloten zich door Olivia Newton-John te laten inspireren en in beweging te komen. Niet zoals Livvy dat deed, in een glympakje en met een zweetband zoals die van John McEnroe om haar

hoofd. Zwemmen is de enige sportieve activiteit waarvan Theresa als kind hield. En daarom heeft ze twee avonden geleden besloten te gaan zwemmen, toen het stemmetje in haar achterhoofd een kleine overwinning had geboekt en ze haar grote besluit had genomen. Nu hoopte ze maar dat ze zich eraan kon houden. Vanaf nu tot het einde van de zomer zou ze bij zonsopgang gaan zwemmen. Elke dag, heeft ze besloten. Zonder terug te krabbelen, tenzij het weer echt tegenzit.

Andrew en de kinderen zullen door het hele gebeuren heen slapen, in hun kleine huis op de strook tussen Kings End en het volgende strand, Sunrise. En als de kinderen wakker worden, zal Andrew voor ze moeten zorgen. Voor de verandering. De meeste avonden van de week zorgt zij immers voor ze, terwijl hij na zijn werk met zijn vrienden gaat drinken en ruikend naar bier en, raadselachtig genoeg, Brut 33 thuiskomt. Ze heeft nog nooit een fles van het spul in huis gezien.

Die ochtend besloot ze bijna van zwemmen een goed voornemen voor het nieuwe jaar te maken. Maar ze weet dat als ze het uitstelt tot januari, de zomer bijna half voorbij is en ze misschien de moed verliest. Op deze manier heeft ze een paar weken om het water in te gaan en te kijken hoe fit ze kan worden.

Ze heeft zich heel even afgevraagd of ze een vriendin zou uitnodigen om met haar mee te doen. Totdat ze besepte dat haar vriendinnen al net zo druk zijn met hun kinderen als zij. Ze hebben allemaal geen tijd meer voor elkaar. Ze is van plan het vol te houden totdat de kinderen op de middelbare school zitten, en dan kunnen ze allemaal weer contact met elkaar zoeken. Haar moeder heeft haar verteld dat het ongeveer zo lang duurt tot bij iedereen 'het ergste voorbij is'.

'Hallo, Tess,' hoort ze rechts van zich. Ze hoeft niet te kijken om te weten dat het Trevor King is, de ongekroonde koning van de Shelly Bay Surf Club. Hij runt al jaren het Nippers-programma en heeft zelfs Theresa geleerd wat ze moet doen in een sterke stroming. Ze stoort zich niet aan hem. Hij is alleen wat bekrompen in zijn denken, net als Andrew. Ze is bang dat zij ook zo wordt als ze blijft omgaan met klein-geestige mensen.

'Hallo, Trev,' zegt ze. Ze doet moeite vriendelijk te klinken, ook al wil ze tegen hem zeggen – zoals ze altijd tegen hem wil zeggen – dat ze het niet kan uitstaan Tess te worden genoemd. Ze heet Theresa, net als

haar oma. Trev heeft daarentegen altijd Trev geheten, niet Trevor, net zoals Andrew voor iedereen behalve voor haar nooit meer Andrew heet.

‘Mooie dag,’ zegt Trev.

Dat zegt hij altijd wanneer hij haar ziet, iedere keer hetzelfde. Zelfs toen ze in de stromende regen op het strand stond toe te kijken terwijl haar kinderen hun oefeningen deden, zei hij dat het een mooie dag was. Ach, hij is gewoon opgewekt. Misschien is dat zo slecht nog niet.

Hij komt dichterbij, en Theresa wendt haar blik af van zijn strakke zwembroek. Ze vermoedt dat hij die een maat te klein heeft gekocht zodat hij zijn kroonjuwelen zo voordelig mogelijk kan laten uitkomen. Want wat hij in zijn zwembroek heeft zitten is beslist niet de Koh-i-Noor.

‘Jazeker,’ zegt ze met een strak glimlachje en een nog strakker wuifgebaar, in de hoop dat hij haar verder met rust zal laten. Ze wil geen praatje maken. Ze staat daar in haar oude badpak, dat slechts is geworden onder haar borsten en niet bestand is tegen een grondige inspectie. Zij is niet bestand tegen een grondige inspectie. Maar dat gaat allemaal veranderen. Ze gaat vandaag beslist zwemmen, en later vanmiddag gaat ze in het winkelcentrum een nieuw badpak kopen. Dat zal haar helpen een positiever gevoel te krijgen over deze missie die ze zichzelf heeft gesteld.

Theresa zet een stap het schuim in en realiseert zich dat ze haar adem inhoudt.

Nog een stap, en het water strijkt langs haar schenen. Het is niet zo koud als ze had gevreesd. Nog niet.

Ze ziet de golven groeien. Ze moet het goed timen, want ze wil niet verder het water in lopen en dan overspoeld worden door een plotse linge hoge golf. Ook al is ze nooit lid van de reddingsbrigade geworden, ze heeft het een en ander geleerd over de zee. Dat je moet opletten. Dat je voorzichtig moet zijn. Lessen waarvan ze soms denkt dat ze die op haar leven had moeten toepassen.

Daar is de onderbreking in de golven die ze zoekt. Ze waadt snel verder het water in en neemt een duik. Op die diepte is het water inderdaad zo koud als ze had gevreesd, en haar adem stukt. Maar goed, dat is de prijs die ze moet betalen om er fantastisch uit te zien in een

bikini. In de *Cleo* en de *Cosmo* staat dat ze pijn moet lijden om mooi te zijn. Daarom leest ze de *Women's Weekly* en bakt ze koekjes naar de recepten die erin staan.

Toch is ze nu hier. Ze gaat een paar meter zwemmen en zal zien hoe het gaat. Ze verandert heus niet van de ene op de andere dag in een atleet. Als ze maar blijft denken aan Tom Burlinson op dat paard weet ze zeker dat ze genoeg motivatie zal hebben om dat doel binnenkort te bereiken.

2

Marie wrijft haar haar droog met een handdoek en kijkt naar haar slordige achtertuin. Elke dag nadat ze heeft gezwommen en gedoucht kijkt ze naar die tuin, en ze weet eigenlijk niet waarom. Ondanks de mooie bloemen – frangipanes in de zomer, camelia's in de herfst, azalea's in de winter, pruimenbloesem in de lente en hibiscus het hele jaar door – is het geen mooi plaatje. Onkruid neemt de tuin over, en ze heeft nooit geleerd de bomen fatsoenlijk te snoeien. Dat deed Norm altijd, en na zijn dood was er niemand anders. Net als er niemand meer is om met haar te gaan zwemmen. Haar vaste gewoonte werd ook die van hem; ze werd die van hen beiden. Nu moet ze het weer alleen doen. Net als de tuin.

Ze heeft overwogen iemand in te huren om de boel op te ruimen, maar dat kan ze zich niet veroorloven. Nu ze met pensioen is, zonder spaargeld, is er veel dat ze zich niet meer kan veroorloven. En dat is haar schuld. Van haar en Norm. Ze hebben niet echt plannen gemaakt voor de toekomst.

‘Charlie Brown, wat ben je aan het doen?’ Ze bukt zich en krabt haar silkyterriër, die tussen haar voeten snuffelt, achter zijn oren.

Maries beste vriendin, Gwen, heeft Charlie Brown in haar leven gebracht. Gwens dochter had een pup gekocht bij de fokker van wie Charlie Brown was. Het was de bedoeling dat Charlie een showhond zou worden, maar de fokker vond hem daar niet goed genoeg voor. Marie wilde niet weten wat de fokker van plan was te doen met een hond die niet showwaardig was, dus bood ze snel aan hem mee te nemen. Ze wilde zelfs voor hem betalen, maar de fokker weigerde haar geld aan te nemen. Hij zei dat Marie hem een gunst bewees omdat ze hem van een probleem had verlost. Sindsdien rekent Marie zichzelf de gelukkige, al geeft ze de eer aan Norm. Ergens aan de overzijde zorgt

hij voor haar, daar is ze zeker van. Daarom heeft ze Charlie Brown ook die naam gegeven: *Peanuts* was Norms favoriete strip.

‘Ik ga naar de winkel,’ zegt ze tegen de hond. ‘Zul je je goed gedragen als ik weg ben?’

Hij kijkt naar haar op. Zijn haar – het is te dun om het een vacht te noemen – trilt bij zijn ogen, en ze weet dat het antwoord nee is. Hij zal zich op haar bed opkrullen, ook al mag dat niet. En zij zal hem vergeven, zoals altijd, omdat hij nu haar enige metgezel is.

Gwen en Marie hebben hun hele leven op loopafstand van elkaar gewoond, maar een paar maanden geleden is Gwen naar een senioren-gemeenschap verhuisd, een paar buitenwijken te veel naar het noorden verderop aan de kust. Norm is er nu al vijf jaar niet meer, en hun dochter, Nicole, woont aan de andere kant van de stad, tegenover de haven. Daarom praat Marie nu het meest met de hond. Dat lijkt hij niet erg te vinden.

Marie eet snel haar hardgekookte ei en drinkt haar thee met grote slokken op, omdat ze bij de groenteboer wil zijn zodra de winkel open-gaat. Dan komen het fruit en de groenten uit de vrachtwagen, rechtstreeks van de markt vandaan. Dat weet ze omdat Norm vroeger de groenteboer in diezelfde winkel was. Zijn winkel. Zeven jaar geleden heeft hij hem verkocht, en twee jaar daarna was hij dood. Daar ging een ontspannen gepensioneerd leven.

Ze pakt haar boodschappennetjes van het aanrecht en probeert niet te waggelen naar de voordeur. Tot haar ontzetting werden haar gewrichten strammer zodra ze de zestig bereikte. Al sinds haar kind-jaren gaat ze bijna elke dag zwemmen, hier in Shelly Bay, en toch wordt haar lijf ouder. Het wordt chagrijnig van zichzelf. Ze weet niet wat ze nog meer moet doen om het gelukkig te houden. Ze eet goed, beweegt genoeg, en toch wordt ze dik en stijf, net als haar moeder en haar oma. Misschien moest ze dat zwemmen maar laten zitten, aangezien ze toch wordt ingehaald door haar genen.

Alleen: ze vindt het heerlijk. De zee is er altijd voor haar geweest, op goede en slechte dagen. En de afgelopen vijf jaar zijn er best een paar slechte geweest. En verder terug in haar leven een paar heel slechte. Dagen waarvan ze wenste dat ze ze kon vergeten, maar die ze moet blijven vasthouden omdat ze deel uitmaken van haar verhaal. Deel van wie ze is geworden.

In die tijd ging ze terug naar de zee zodra het kon. Elke schop, elke slag had haar teruggebracht naar zichzelf. En een paar jaar later kwam Nicole op de wereld, die de zon weer deed schijnen. Dat doet ze nog steeds.

‘Blijf hier, Charlie Brown,’ zegt Marie, terwijl ze hem een duwtje met haar voet geeft en de voordeur dichttrekt. Hij kan niet met haar mee; hij mag niet in de winkels komen en ze vindt het niet fijn hem vastgebonden achter te laten op de stoep. In plaats daarvan mag hij vrij rondlopen in de kleine zandstenen cottage waarin Marie is opgegroeid en die ze van haar vader heeft geërfd, omdat ook hij niet de zoon kreeg die hij zich had gedroomd.

Ze negeert de verwilderde lavendelstruiken in haar kleine voortuin, sluit de poort en loopt de heuvel af naar het dorp, zoals de inwoners het noemen. Ze zwaait naar mevrouw Morrison aan de andere kant van de weg. Hoewel de ruggengraat van de oudere vrouw de vorm van een C heeft, staat ze toch nog buiten haar rozen te snoeien. Marie zou zich bijna schamen.

Livingstone Road is Maries hele leven lang al haar verkeersader naar het dorp. Hij leidt haar de heuvel af naar het strand en de winkels, langs het huis van de eerste jongen op wie ze ooit verliefd was, langs de speelplaats van haar lagere school en de plek op de hoek waar vroeger een koffietentje zat. Daar hadden Norm en zij hun eerste date. Glimlachend denkt ze terug aan hoe ze bij het raam hadden gezeten, hij met zijn grote hoofd vol donkere krullen en het litteken boven zijn rechteroog. Dat had zijn broer hem bezorgd, zei Norm. Met een cricketbat. Hij heeft nooit zeker geweten of zijn broer het met opzet had gedaan of niet.

Na Norms overlijden kon Marie zich er een poos niet toe zetten naar zijn oude winkel te gaan, ook al is het de groenteboer het dichtst bij haar huis. Ze begreep niet waarom, dus bad ze. Daardoor voelde ze zich beter, al is ze nooit achter de reden voor haar weerstand gekomen. Ze is teruggegaan en zal nooit vergeten hoe blij de nieuwe eigenaar was haar te zien.

Wanneer ze vandaag binnenkomt, is hij de perziken aan het rangschikken.

‘Hallo, Vince,’ zegt ze.

Hij kijkt op. ‘Marie!’ Met uitgestrekte armen komt hij op haar af, zoals altijd, alsof ze zijn lievelingstante is en hij dankbaar is voor haar aanwezigheid in de winkel, en geeft haar een knuffel.

Wat hij niet weet – omdat het te raar zou zijn het hem te vertellen – is dat ze hem dankbaar is dat hij Norms bedrijf zo goed draaiende heeft gehouden.

‘Wat zal het zijn voor vandaag?’ vraagt hij nadat hij haar heeft losgelaten, met een accent dat ‘voorstedelijk Australisch via Calabrië’ is, zo heeft hij haar verteld.

Wat ze hem nooit heeft verteld, is dat dat accent volgens haar een omweg via ‘snoezig’ heeft genomen. Welke jongeman wil nou complimenten krijgen van een oud wijf? Ze wil hem geen ongemakkelijk gevoel bezorgen, en bovendien is ze nooit een flirt geweest. Ze mist gewoon het gezelschap van mannen. Van één man.

‘Vijf sinaasappels, graag,’ zegt ze. Hij pakt ze en legt ze in een mandje.

‘Ben je vanochtend al wezen zwemmen, *signora*?’

‘Elke ochtend, Vince.’ Dat weet hij, want hij vraagt er altijd naar. Maar ze kan het gebabbel wel op prijs stellen.

Glimlachend schudt hij zijn hoofd. ‘Ik weet niet hoe je het doet. Zelfs in de winter?’

‘Zelfs dan.’

Weer schudt hij zijn hoofd. ‘Het is nu al te koud voor me, *signora*. En het is bijna zomer.’

‘Binnenkort warmt het water op. Je zou het eens moeten proberen.’ Ze knikt richting het einde van de straat, waar dennenbomen het strand beschutten op bijna precies de plek waar ze elke dag bij zonsopgang het water in gaat. ‘Dat is heel dichtbij. Je kunt er na het werk snel naartoe gaan. Dan is het nog licht.’

Hij trekt zijn wenkbrauwen naar haar op.

‘Vier bananen,’ zegt ze.

Hij knikt en kiest ze zorgvuldig uit.

‘Twee tomaten.’

‘Twee, meer niet?’ Hij fronst zijn voorhoofd. ‘Wat voor pastasaus kun je nou met twee tomaten maken?’

Ze lacht. Dat voelt goed. Lachen doet ze tegenwoordig niet veel

meer. Ze heeft immers niemand om mee te lachen. Dat is nog een reden om blij te zijn met Vince, al betekent het niet dat ze zich meer dan twee tomaten kan veroorloven.

‘Je weet dat ik nooit een fatsoenlijke saus zal kunnen maken,’ zegt ze licht berispelend. ‘Ik ben je *nonna* niet.’

Hij knipoogt. ‘Zij maakt de beste saus.’

‘Dat weet ik. Dat zeg je altijd tegen me.’

Ze is bijna aan het eind van haar lijst. Daarna zal ze zich omdraaien en de heuvel weer op lopen, het korte spoor uitslijten waarover haar leven loopt. De afgelopen jaren is haar wereld steeds kleiner geworden. Had ze maar leren autorijden. Dat hoefde nooit, want Norm bracht haar overal naartoe waar ze heen wilde. Nu is het te laat om het nog te leren, ook al zou het betekenen dat ze naar Gwen toe zou kunnen rijden. En naar Nicole. Hoewel haar dochter in vogelvlucht niet ver weg woont, kost het onredelijk veel tijd om er te komen, want Marie moet eerst de veerboot nemen, dan de bus, en dan nog een paar honderd meter lopen. Het kost een hele dag om Nicole en haar kinderen te bezoeken. Marie weet dat ze hele dagen te spenderen heeft – ze heeft alle tijd van de wereld – en toch gaat ze niet bij hen op bezoek. Ze zou zichzelf ertoe moeten zetten voordat ze vast komt te zitten in het slijk dat zich voor haar gevoel om haar voeten opbouwt, dat haar vastzet in haar oude gewoontes en voorkomt dat ze verder kan.

‘Bedankt, Vince,’ zegt ze wanneer hij haar aankopen in haar boodschappennetjes doet.

‘Leuk je te zien, Marie.’ Hij geeft haar een kus op haar wang. ‘Ik zie uit naar de volgende keer.’

Hij is een enorme charmeur, en dat weet hij, maar hij heeft haar dag goedgemaakt. Waar ze nu voor leeft zijn kleine lichtpuntjes. Ze zwaait nog een laatste keer naar hem terwijl ze naar buiten stapt.

Ze kan net de schittering van het zonlicht op de zee ontwaren, achter die dennenbomen. Even overweegt ze vandaag nog een keer te gaan zwemmen. Misschien gaat ze dat wel doen. Ze zou ook een wandeling kunnen maken naar het einde van de landtong. Dan zou ze haar heuven echt iets geven om over te klagen.

Ze heeft tijd. Zoveel tijd. Daar moet ze iets mee gaan doen.

Eerste druk mei 2021

Oorspronkelijke titel *The Shelly Bay Ladies Swimming Circle*

Oorspronkelijke uitgever Hachette Australia

Published in arrangement with Little, Brown Book Group, London

Copyright © 2019 Sophie Green

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2021 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Hanneke van Soest

Omslagontwerp en -illustraties Marry van Baar, gebaseerd op een ontwerp van Christabella Designs

Opmaak binnenwerk Pre Press Media Groep, Leerdam

ISBN 978 90 261 5126 2

ISBN e-book 978 90 261 5127 9

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkens met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.